

talis ex æterni Dei cognitione et virtutum illius imitatione procedit. Quæ quidem cognitio, optimè eam experiendo, addicitur; sicut dulcedo mellis, aut vini efficacia nunquam melius certiusque cognoscitur,

S. Th. 2.2. quàm si delibetur, atque gustetur. Ideòque optare
11. 9
Rom. 12. 21 possumus (teste D. Thomà) Dei voluntatem bonam, beneplacentem et perfectam cognoscere, ne ab eà unquam deflectamus.

Hinc cognoscitur quis sit finis principalis meditationum quintæ et sextæ Partis; scilicet prima Dei cognitio, ut secundam assequamur, ac fruamur unionem voluntatis et bonitatis infinitæ. Et quamvis contemplationis præcipuus scopus sit ipsa Divinitas, atque infinitæ perfectiones Dei, cum quo homo unus spiritus efficitur: ad eam tamen etiam spectant mysteria humanitatis, atque incarnationis Filii Dei:

Joan. 17. 3. ipsomet testante: *Hæc est vita æterna, ut cognoscant te solum Deum verum, et vivum, et quem misisti, Jesum Christum.* Qui et delicias spiritales in sacra

Joan. 10. 9. humanitatis suæ cognitione constituit, dicens: *Ego, quâ homo, sum ostium, per quod ingredi licet ad Deum: Per me si quis introierit, verâ fide credens in me et in Patrem, salvabitur; et ingredietur, et egredietur, à mysteriis humanitatis ad altissima secreta supremæ Divinitatis; et pascua inveniet, spiritualis devotionis ad animæ refectionem, etc.*

Et quoniam Christus duplicem vitam traduxit: unam mortalem et patibilem; alteram immortalem et impatibilem: Meditationes quintæ Partis (quæ

sunt de vitâ ejus gloriosâ) propriè pertinent ad perfectos, qui Christum nôrum, non secundum carnem 2 Cor. 5. patibilem, sed secundum spiritum glorificatum. 16.

MEDITATIO PRIMA.

Descensus animæ Christi ad inferos.

PUNCTUM I.

ERAT limbus locus in inferioribus terræ partibus, undè etiam vocatur infernus; in quo detinebantur animæ omnium justorum jam purgatæ, expectantes redemptionem per Christum: quarum hæc erat occupatio, desiderare illum ardentissimè; qualia fuerunt prophetarum vota in hæc vitâ; imò et multò ferventiùs. Atque ita dicebant: *Ostende nobis, Domine, misericordiam tuam, et salutare tuum da nobis; et similia.* Quos Joannes Baptista ante Christum defunctus, spe solatus fuerat adventantis Salvatoris, ad ipsos liberandos. In quo etiam præcursoris munus exhibuit. Cogitabo similiter me ipsum in hoc corpore, tanquam carcere, detentum; cupiamque dissolvi, et esse cum Christo, ingemiscens cum divo Paulo: *Infelix ego homo! quis me liberabit de corpore mortis hujus? et cum Davide: Fuerunt mihi lacrymæ meæ panes die ac nocte; dum dicitur mihi quotidie; Ubi est Deus tuus? et: Educ de custodiâ animam meam, ad confitendum nomini tuo.*

Limbus
quid.

Suspiria.
Ps. 84. 8.

Documentum.

Rom. 7. 24.
Ps. 41. 4;
et 141. 8.

PUNCTUM II.

Christi descendentis ad limbum. Ad hunc limbum descendit anima Christi, statim ac ille in cruce expiravit, unita hypostaticè Verbo, sicut et corpus in cruce mansit unitum. Poterat absque personali suo descensu liberare illas animas, vel solo verbo, ut Lazarum ex monumento; vel per angelos. At, quæ bonitas illius est, et caritas, voluit per se id præstare; sicut scriptum erat: *Tu quoque in sanguine Testamenti emisisti vinctos tuos de lacu, in quo non est aqua.* Sic etiam poterat salvare nos, absque descensu de Cælo, sed non erat satis illius caritati. Nec caritatis tantum fuit, sed humilitatis, eò se demittere, ut non ad terram solum homo factus descenderet, sed etiam ad inferiores partes terræ, ut ait Paulus. Undè meruit ascendere super omnes Cælos; quia, *qui se humiliat, exaltabitur.*

PUNCTUM III.

Descensus qualis. Descensus iste fuit gloriosissimus, cum magno angelorum comitatu: qui cogitari possunt præeuntes dixisse infernalibus potestatibus: *Attollite portas... et introibit Rex gloriæ*; ac quærentibus: *Quis est iste Rex gloriæ?* respondisse: *Dominus fortis et potens, Dominus potens in prælio... Dominus virtutum, ipse est Rex gloriæ.* Dominus est virtutum, quia omnes eminentissimè habuit, et exercuit: sed et virtutum cælestium, qui sunt angeli; nam ei omnia parent, cum sit omnipotens. Ergò, *confiteantur Domino mi-*

sericordiæ ejus, et mirabilia ejus filiis hominum; quia contrivit portas areas, et vectes ferreos confregit. O! idem faciat in me, conterendo et frangendo quicquid obstat suo in animam meam ingressui; ut sunt peccata, pravæque affectiones, et consuetudines.

PUNCTUM IV.

Quòd, ad ingressum suum, illuminaverit loci illius tenebras; et multò mirabilius animas ipsas justorum, impertiens illis claram visionem Divinitatis; sicque illud implens, de Sapientiâ æternâ dictum: *Penetrabo omnes inferiores partes terræ; et inspiciam omnes dormientes, et illuminabo omnes sperantes in Domino.* Quantum illic gaudium! quales gratiarum actiones! Per choros distributi patriarchæ, prophetæ, sacerdotes, reges, martyres, et in his, innocentes ab Herode interfecti, obstupefacti tantà circa se bonorum affluentia, laudabant auctorem, uno ore dicentes: *Dignus est agnus qui occisus est, accipere virtutem et divinitatem, et sapientiam, et fortitudinem, et honorem, et gloriam, et benedictionem.* Inter quos plausus sanctæ illius beatitudinis, ipsa Christi anima mirificè exultavit; impletum videns promissum illud: *Pro eo quòd laboravit, anima ejus videbit et saturabitur... Idèò disperiam ei plurimos, et fortium dividet spolia; pro eo quòd tradidit in mortem animam suam, et cum sceleratis reputatus est.* O, utinam sim ego ex spoliis Christi, ex iis, quos ille eximit à potestate diaboli! Discam etiam hinc longanimis esse,

Limbum
Christus
illustravit.

Lætitia
animæ
Christi.

Apoc. 5.
12.

Lætitia
animæ
Christi.

Isa. 53.
11 et 12.

sperando, ut sancti illi; quia tandem venit laborum finis, et interminabilis succedit requies.

PUNCTUM V.

Quandiu in limbo mansit. Mansit Christus in limbo usque ad resurrectionem suam, per horas circiter quadraginta. Interea advenit anima latronis boni, quam Christus beatificavit, juxta promissum: *Hodie mecum eris in Paradiso*. Quin coram cœtu illo sanctorum eum collaudavit de confessione sibi exhibitâ inter contumelias crucis: et sancti ipsi valde ei propterea gratulati sunt. Deinde fit credibile, animas ex purgatorio liberatas à Christo fuisse, applicato sui sanguinis pretio; atque ad reliquos sanctos, et beatos fuisse aggregatas.

Damnantorum rabies. Dammati sine solatio relictos sunt; imò confusione affecti, quòd mediis salutis uti nolissent: ac nominatim Judas, qui tam proximus Christo fuerat; et malus latro, qui etiam Christo illuserat.

Confusio Dæmonum. Denique fremebant tartaræ potestates, cernentes se vinctas et impotentes ad resistendum, et tot spolia per annos ferè quinquies mille congregata,

Luc. 11. unico momento sibi detrahi à fortiore superveniente:
22. Coloss. 2. qui expoliatus principatus... traduxit confidenter, palam
15. triumphans illos in semetipso.

MEDITATIO II.

De Resurrectione Christi.

PUNCTUM I.

NON integris tribus diebus et noctibus distulit resurrectionem, sed secundum partem; quia acceleravit lætificare suos, mœstos de ejus morte, et mundum totum gloriâ suâ illustrare. Vitæ tempus fuit dies, mortis verò fuit nox: *Exultavit ut gigas ad currendam viam diei*, per triginta tres annos; noctis autem, horis triginta sex. Festina, obsecro, animam meam tuâ gratiâ visitare.

Circa noctem voluit mori, circa manè surgere: quia moriebatur propter delicta nostra, quæ tenebræ sunt; resurgebat autem propter justificationem nostram, quæ est lux; utque luctum abstergeret, gaudium conciliaret: *Ad vesperum demorabitur fletus, et ad matutinum lætitia*.

Egressa est ex limbo anima Christi cum insigni et numero illo comitatu, mirificè læta, usurpans illud: *In baculo meo (crucis) transivi Jordanem isidorum (passionem): et nunc cum duabus turmis regredior*. Cui accinebant turmæ: *Cantemus Domino, gloriosè enim magnificatus est: equum et ascensorem dejecit in mare. Fortitudo mea, et laus mea Dominus*.

Resurrec-
tio Christi
accel. rata.

Psal. 18.
6.

Cur nocte
mortuus,
manè re-
surgit.

Rom. 4. 25.
Ps. 29. 6.

Lætitia
animæ
Christi
egredien-
tis.

Gen. 32.
10.
Exod. 15.
1 et 2.

PUNCTUM II.

Perrexit anima Christi cum suis comitibus ad sepulcrum, eisque ostendit corpus exsangue et lacerum; ut intelligerent quanti ipsos fecisset. Quo spectaculo obstupuerunt, et laudaverunt pariter suum Redemptorem.

Sanguis Christi collectus. Collegit Christus, ministerio angelorum, omnem sanguinem per loca varia sparsum, et suis venis reddidit: tum etiam capillos evulsos; ut dictum ejus in

Luc. 21. 18. ipso quoque impleretur: *Capillus de capite vestro non peribit.*

Transfigurationis corporis resumpti. Post hæc resumens anima corpus, unguenta, et pedorem omnem abstersit; et longè melius, quàm in monte Thabor, illud immutavit. Nam primò animales imperfectiones dempsit, mortalitatem et patibilitatem, necnon ponderositatem ad ima: dein claritate affectit præ quâvis creatâ luce, etiam solis. Et emicabant præcipuè illa quinque foramina ful-

Subtilitas. gure mirifico. Subtilitatem etiam contulit; quâ factum, ut ex sepulcro clauso egrederetur, quemadmodum nascens, ex utero Virginis. Nam et hæc fuit quædam nativitas, testante ipso æterno Patre

Act. 13. 33. de hæc die: *Ego hodie genui te*, sicut in Actis exponitur: nisi quòd in priore, natus est ad labores, et humanis subjectus miseris; in posteriore autem, ad meram felicitatem et gloriam. Quare jam gloriâ et honore coronatus gratias egit Patri, sic eum allocutus: *Convertisti planctum meum in gaudium mihi:*

Ps. 29. 12 et 13. *conscidisti*

conscidisti saccum meum, et circumdedisti me lætitiâ; ut cantet tibi gloria mea, et non compungar.

PUNCTUM III.

Ad hujus actus celebritatem convenerunt angeli magnâ frequentiâ, gratulantes Christo, ejusque triumphum celebrantes. Nam sic illud Pauli intelligi potest: *Cum iterum introducit promogenitum in orbem terræ, dicit: Et adorent eum omnes angeli ejus.* Primò enim introduxit Pater æternus Filium, quando in Bethleem natus est: nunc secundo, quando resurrexit. Atque ita canticum illud angeli iterarunt: *Gloria in excelsis Deo; et in terrâ, pax hominibus bonæ voluntatis.* Gratulemur igitur et nos; quia hæc dies quam fecit Dominus: *exultemus, et lætemur in eâ.*

PUNCTUM IV.

Voluit Christus glorificationem corporis cum aliis communicare, quorum monumenta in ipsius morte fuerunt aperta. Id fecit pro bonitate suâ, quæ avebat se aliis quoque communicare: deinde, ut in eo nos confirmemur, in spem similis gloriæ participandæ. Prætereâ, ut adumbraret resurrectionem spirituales nostram; *ut quomodo Christus resurrexit à mortuis per gloriam Patris, ita et nos in novitate vite ambulemus.* At in primis fecit, ut sicut Christus resurgens ex mortuis jam non moritur, ita nos ad priora peccata non ampliùs revertamur; ut ille impatibilis resurrexit, ita nos passionibus pravis non simus ob-

noxii : pro claritate corporis illius , ut intùs illustreretur ; pro agilitate , ut simus quàm promptissimi ad voluntatem Dei exequendam ; pro subtilitate , ut nihil terrenum nos retardet , quin ad Cœlum penetreremus , ibique sit conversatio nostra : atque ita glorificati corporis dotes , ad animam , pro hâc etiam vitâ transferamus.

Sed considerandum quòd illi tantùm resurrexerunt , quorum sepulcra aperta fuerant in Christi morte ; hoc est , qui , Christi passione operante , conscientias suas ritè aperiunt confitendo , et dolore cordis scinduntur. Neque tunc omnes iusti resurrexerunt ; sed qui in morte illius corde scissi sunt , ut illæ petrae : nam si compatimur , et conglorificabimur.

Rom. 8. 17.

Licet etiam observare , quòd qui resurgunt , alii quidem ligati inistitis , ut Lazarus ; alii , ut Christus , relicta sindone et sudario. Illi , sunt ii qui non deposuerunt pravas affectiones , et impedimenta : Coloss. 3. isti autem , qui , exspoliantes veterem hominem cum actibus suis , induunt penitens novum , qui secundum Deum creatus est.

Coloss. 3. 9.

MEDITATIO III.

Apparet Matrì , et annuntiatum ab angelis resurrectio.

PUNCTUM I.

TRES manifestationis modi. 1. Declarat per sanctos , qui tunc simul resurrexerunt , et apparuerunt multis in Jerusalem , ut habet Mathæus , testificantes Christi resurrectionem , et gloriam. 2. Per angelos ad sepulcrum. 3. Per seipsum , præbens seipsum vivum in multis argumentis , per dies quadraginta ; pro maiore confirmatione et solatio suorum , atque ad testatorem faciendam resurrectionem suam.

Solet Deus se animæ manifestare similibus modis : per viros sanctos , per angelos , et per seipsum. De quo ait : Qui diligit me , diligetur à Patre meo , et ego diligam eum , et manifestabo ei meipsum.

Joan. 14. 21.

PUNCTUM II.

Apparet primùm Matrì , ut certissimè credenti , ita ardentissimè desideranti , et expectanti conspectum Filii , illudque usurpanti : Exurge gloria mea , exurge psalterium et cithara ; hoc est , laus et gaudium meum : adest enim dies tertia ; et dixeras : Exurgam diluculo.

In hâc expectatione defixæ Matrì apparet Chris-

tus , in omni claritate quam habebat ; confortans illius sensus , ut ferre possent illius Majestatem.

Ps. 16. 15. Impletumque in Virgine ex parte illud est : Satiabor , cum apparuerit gloria tua. Ineffabile est quod illa sensit : æstimari autem ex parte potest , eo quòd ,

Ps. 93. 19. secundum multitudinem dolorum ejus in corde suo , consolationes divinæ lætificaverunt animam ejus. Quæ mutuò tunc dicta et acta , quis memoret ? Haud dubiè sacra vulnera , quæ cor Matris perfoderant , suavissimis osculis demulsit ; hausitque indè quantum in cor hominis non ascendit.

1 Cor. 2. 9. Insigni comitatu Aduère cum Christo tres chori : angelorum unus ; alter , animarum sanctarum ; tertius , sanctorum resuscitatorum : qui gratulati sunt Virgini , et dignitatem à tali Filio , et de resurrectione ejus gaudium ; gratiasque egerunt pro obsequiis , in vitâ mortali Filio exhibitis ; quibus præstandis fuisset cooperata redemptioni mundi. Exceptit eos Virgo magno sensu lætitiæ , conspecto , jam in ipsorum liberatione , tam insigni fructu mortis Filii sui. Nec abs re credi potest multitudinem cælestis exercitûs angelorum qui aderat , sicut nascenti Domino occinuerunt laudes apud pastores , ita resurgenti , in hac coronâ , et congressu Filii cum Matre , similiter fecisse ; decantantes illud : *Regina Cæli , lætare , alleluia , etc.* Nam et hanc antiphonam ab angelis acceptam fuisse traditum est.

PUNCTUM III.

Sub idem tempus Magdalena et reliquæ mulieres venerunt ad monumentum , ut ungerent Jesum. In quibus laudanda est : 1. Obedientia exhibita legi ; quia sabbato quieverunt , licèt maximè desiderarent quamprimùm hoc officium præstare. 2. Diligentia ; quia cum adhuc tenebræ essent , dederunt se itineri ; sexus alioqui timidus. Sic vult quæri Deus : *Qui manè vigilant ad me , inuenient me.* Et notum est quoniam oportebat præuenire solem et ante ejus ortum manna colligere. 3. Perseverantia in cæpto ; licèt euntibus offerret se difficultas : *Quis revolvat nobis lapidem ab ostio monumenti ?* Et respondit Deus perseverantiæ illarum , revoluta lapide.

PUNCTUM IV.

Cum appellerent ad monumentum : *Angelus Domini descendit de Cælo , et accedens revolvit lapidem ; et sedebat super eum. Erat autem aspectus ejus sicut fulgur , et vestimentum ejus sicut nix. Prætimore autem ejus exterriti sunt custodes , et facti sunt velut mortui.* Sed mulieres idem angelus confortavit : *Nolite timere vos. Timeant illi qui Christo adversantur ; non vos , quæ ipsum quæritis. Verumtamen non est hic ; surrexit enim sicut dixit. Venite , et videte locum , ubi positus erat Dominus.*

Sumpto animo , mulieres ingressæ sunt cryptam ; et consternatæ cum hæerent , quòd in sepulcro ,

quod excavatum erat in petra, non invenissent corpus Jesu : *Ecce duo viri steterunt secus illas, (unus ad caput, et unus ad pedes ubi positum fuerat corpus), in veste fulgenti. Cum timerent autem et declinarent vultum in terram, dixerunt ad illas : Quid queritis viventem cum mortuis ? Non est hic, sed surrexit. Atque ad excitandam hujus rei fidem, subdunt : Recordamini, qualiter locutus est vobis... Quia oportet Filium hominis tradi... et crucifigi, et tertia die resurgere ? Et recordatæ sunt verborum ejus. Confirmarunt posteriores duo angeli idem quod prior affirmaverat ; et utrique allegarunt prædictionem à Christo factam.*

Marc. 16. 6. Observa, quod angelus vocat *Jesum crucifixum*

Christi Nazarenum : quasi novum cognomen sortitus sit, ut nominetur *Crucifixus*. Querunt Jesum crucifixum, qui profitentur cum D. Paulo, se nihil scire nisi *Jesum Christum, et hunc crucifixum*. Idem Christus est

1 Cor. 2. 2. *Nazarenus, sive floridus ;* cujus floribus fulciri petit sponsa, cum languet amore.

Angeli boni est reducere verba Christi in mentem, ad excitandos honos motus, et ad docendum :

item suaviter redarguere vacillantem, ut hic : *Quid queritis viventem cum mortuis ?*

Jubet renunciari resurrectionem *discipulis et Petro* : huic præsertim, ut erigeretur ejus animus ; et intelligeret suam penitentiam fuisse acceptam Deo.

Matt. 23. 8. *Regressæ igitur sunt mulieres à monumento, cum timore et gaudio magno, currentes nuntiare discipulis.*

MEDITATIO IV.

Apparet Magdalena.

PUNCTUM I.

MAGDALENÆ, ex quâ septem dæmonia Dominus ejecerat (hoc est, peccatorum multitudinem) primò apparet : quia præteritæ culpæ non obstant, quando novis obsequiis, et caritatis fervore compensantur. Quod fecisse, præ reliquis, Magdalenam satis constat.

PUNCTUM II.

Magdalena, cæteris abeuntibus, mansit apud sepulcrum. Fuit quidem ex imperfectione fidei, quod angelis non crederet, Dominum surrexisse : sed ex fervore tamen amoris, quod Christo carere nequireret. Et quo vivo frui non poterat, mortuo volebat.

Stabat ad monumentum, non sedebat : quippe anxia et sollicita, et circumspiciens omnia. Inclinauit se, et prospexit in monumentum, quamvis antea vidisset eum abesse. Amor nunquam sibi fecit satis ; nec destitit ab iisdem studiis pietatis, pro inveniendò Dilecto.

Vidit duos angelos : unum ad caput, et unum ad pedes, ubi positum fuerat corpus Jesu. Dieunt ei illi : *Mulier, quid ploras ?* Non cohibuit impetum lacry-

marum angelicus aspectus ; sed irritavit magis ea interrogatio. Quomodo non plorem ? quæ mihi consolatio contingere potest sine illo ? Ita affecti esse debemus. *Si dederò somnum oculis meis... donec inveniam locum Domino in corde meo.* Ita sponsa per *vicos et plateas* quærebat dilectum. Hæc justa lacrymarum causa , amissio dilecti. Id autem fit , vel per peccatum mortale , vel quando se subtrahit etiam justis.

PUNCTUM III.

Christus compellat Magdalenam. Non statim se manifestat , sed per gradus et sensim. Primò ad aliquem velut adventantis sonitum , *conversa est retrorsum , et vidit Jesum stantem.* Sic eos , qui Deo verterunt dorsum , solet ille , quasi à tergo commovere : ut apud Isaiam : *Aures tuæ audient verbum post tergum monentis ; Hæc est via : ambulate in eâ :* Et ad sponsam : *Revertere , revertere Sulamitis... ut intueamur te.*

Non agnovit Christum Magdalena ; quia alieno habitu se ostenderat , ob imperfectam ejus fidem. Sic nos , quia tepidè credimus , præsertim in Eucharistiâ , quasi non agnoscimus , nec pro tali reveremur. Ut hortulanum se exhibet , quia egemus culturâ.

Deinde alloquitur eam Christus : *Mulier , quid ploras ? quem quæris ?* Cùm Deus quærit , subest aliquid , quod improbat ; quod quasi nescire vide-

tur , quia non scit ita ut probet. Ita Magdalena non rectè quærebat mortuum , quem resurrexisse credere debuerat. Undè tacitè arguitur. Docemur examinare causas nostrorum affectuum , quæ sæpè non sunt sinceræ : quia nos magis , quàm Deum quærimus ; aut non sicut oportet.

PUNCTUM IV.

Magdalena existimans quia hortulanus esset , dicit ei ; Domine , si tu sustulisti eum , dicito mihi ubi posuisti eum : et ego eum tollam. Apparet fervor amoris : 1. Quòd tota in dilecto posita , loquitur de illo , quasi de re omnibus notâ : *Si tu sustulisti eum.* Quemnam videlicet ? Quem solum cogitat et novit. *Ubi est thesaurus , ibi et cor.* 2. Quòd amor inducit oblivionem suâ , ut homo loquatur , aut agat quædam minùs in speciem convenientia : ut cùm David saltabat coram arcâ ; unde etiam irrisus est. Sic ista quærit , an hic corpus sustulerit : quamvis non esset probabile , cùm dominus horti ibi sepelivisset Christum , hortulanum abstulisse. 3. Amor audet difficilia : Et ego eum tollam. Quomodo tolles tu ? et an , quem Pilatus custodire jussit , ne auferretur , tu tolles ? Tollam ego eum , sicuti hortatur Paulus : *Semper mortificationem Jesu in corpore nostro circumferentes ; ut et vita Jesu manifestetur in corporibus nostris.* Et alibi : *Empti estis pretio magno ; glorificate et portate Deum in corpore vestro.*

Ibid.
Vis an-
ris Mag-
dalene
apparet.

Matt. 6.
21.

2 Reg. 6.
1. 16

2 Cor. 4.
10.

2 Cor. 6.
20.

Consola-
tur Mag-
dalenam
sensim.
Joan. 20.
14.

Isa. 30. 21.

Cant. 6.
12.

Cur Mag-
dalena
Christum
non no-
vit.

Joan. 20.
15.

Quid in-
terrogan-

PUNCTUM V.

Christus se manifestat Magdalenæ; tantum com-
 pellans nomine proprio: *Maria. Sermo Dei vivus et*
 11. *efficax*: abstergit lacrymas, mentem illuminat, re-
 plet gaudio. Ita contingit iis quos Deus novit ex no-
 mine. Magdalena vicissim verbum verbo reddit: *Rab-*
 20. *boni*, magister mi! Vocabulo aliàs ei usitato com-
 16. pellat: ideò etiam, quòd ipsam tunc complèssæt
 scientiã suã, Magister bonus.

Accedit ad pedes; sed prohibetur tangere. Do-
 cetur jam non agendum, ut aliàs, quandò morta-
 lis inter homines versabatur. Amor non minuit reve-
 rentiam majestatis. Repellitur etiam ob imperfectam
 fidem. Nam rationem reddit: *Nondum enim ascendi*
 20. *ad Patrem meum*; hoc est: Apud te existimor qua-
 17. lis antea fui; non jam, ut glorificatus, et mox ad
 Patrem ascensurus.

Jubet renuntiare apostolis: *Ascendo ad Patrem*
meum, et Patrem vestrum; Deum meum, et Deum
vestrum. O amica salutatio! Pater meus per natu-
ram, vester per adoptionem; Deus meus unitate
essentiæ; vester, unione caritatis.

MEDITATIO V.

Apparet aliis mulieribus.

PUNCTUM I.

MAGDALENA ad sepulcrum remanente, reliquæ
 mulieres festinârunt renuntiare apostolis quæ vi-
 derant: nempe Christum in sepulcro non esse; et
 visionem angelorum. Interea Magdalena, cum vi-
 disset Dominum, læta properavit; assecuta est so-
 cias (ut quidam probabiliter putant), quas accen-
 dit desiderio videndi Christum, narratione appari-
 tionis sibi factæ. Christus ergo sedulitatem illarum
 in adeundo sepulcro, et excitatum in eis deside-
 rium suũ videndi, uti est bonus, frustrare noluit:
 simulque progredientibus, ac de ipso loquentibus
 exhibuit sese, ita salutans: *Ave!* Et quia verbum
 ejus est efficax, impertiit, quod eis precabatur, ve-
 rum cordis gaudium et pacem. Tale precatus Ga-
 briel Mariæ: *Ave, gratiã plena.* Hæc nimirum bene-
 dictio, quam inchoavit incarnatio, consummavit re-
 surrectio. Disce, quòd Deus studiosè, et perse-
 veranter ipsum desiderantibus tandem se præbet.
 Opta tibi illud *Ave*, à Domino.

PUNCTUM II.

Accedentes mulieres tenuerunt pedes ejus, et
 adoraverunt eum. Summã reverentiã accesserunt, et
 28. *Mulierum*
 9. *reveren-*
 11. *tia.*

ita permissæ sunt tangere, et osculari. Ac pro studio, quo voluerant Dominum in sepulcro ungere, et ipsæ unctæ sunt oleo lætitiæ et exultationis à Domino.

PUNCTUM III.

*Matt. 28. Tunc ait illis Jesus : Nolite timere : ite, nunciate
10. fratribus meis, ut eant in Galilæam. Ibi me videbunt.*

Idem prorsus angeli monuerunt. Sic solet Deus servorum suorum astruere dicta. Jabet in Galilæam ire, ut in locum quietiorem, quò melius ipsius præsentia fruatur. Ita, licet inter distractiones occupationum ostendat se aliquandò nobis, oportet captare tamen secessum quietum. Id etiam monet vocabuli notio. Nam Galilæa significat transmirationem, quæ debet fieri, et à vitiis, et à tumultu, ut videatur Deus.

Dulce autem, quòd fratres vocat : non ita angelos ; quia non hos, sed semen Abrahæ apprehendit ; homo factus, non angelus. O, sim etiam frater, similitudine virtutis et sanctitatis ! Dico tibi, Jesu : Frater meus es ; et fac quod dicis, ut sim verè.

MEDITATIO

MEDITATIO VI.

*Petrus et Joannes adeunt sepulcrum,
et apparet Dominus Petro.*

PUNCTUM I.

MULIERES nuntiant apostolis lugentibus et flentibus : et non crediderunt illis ; sed *visa sunt ante illos sic deliramentum.* Tam ægrè homo avellitur à sensibus ! Luc. 24. Fides quam difficilis. Quamvis prædixisset Dominus resurrectionem suam, et Lazarum atque alios ab ipso resuscitados vidissent apostoli, totque alia miracula, tamen hærent. Extrema vitanda sunt ; levitas credendi, et durities : nec pro deliramento habendum, quidquid à simplicioribus affirmatur ; sed prudenter examinandum.

PUNCTUM II.

Petrus et Joannes accurrunt ad sepulcrum ; qui quidem non deliramento habuerant revelationem factam mulieribus : sed investigare indicia prudenter voluerunt. Et ausi sunt ipsi quoque, non obstante custodia sepulcri, illuc pergere. Non apparuerunt eis angeli ; quia sufficiebat relatio mulierum, et indicia sudarii et linteaminum : undè etiam reduxerunt ad mentem, Christi prædictionem.

In Petro et Joanne signantur fides et caritas ; per quas Christus quærendus. Petrus prior ingreditur, et caritas. quia et fides ; mox sequitur caritas : utraque autem

DUPONT. *Compend.* II.

L

roboratur viso sepulcro. In iisdem exprimitur vita activa et contemplativa. Illa ad hanc disponit per exercitium virtutum.

PUNCTUM III.

Cum redirent Petrus et Joannes, videtur Petrus solitarius ambulasse, ut ait Lucas: *Secum mirans quod factum fuerat*. Talia igitur meditati apparuit Christus. Sæpè magni peccatores existunt digni majoribus favoribus, ob fervorem conversionis suæ, quàm alii, qui non ita ceciderunt. Prima mulier et primus vir, quibus in Evangelio legitur apparuisse, fuerunt tales: Magdalena et Petrus: *Ubi abundavit delictum, superabundavit et gratia*. Hinc confidam, quamvis peccator. Sed sui victoriâ præclarâ opus est.

Petrus confusione plenus, procidit ad pedes Christi; qui illum suavissimis verbis solatus est, et animavit: tum jussit, ut condiscipulos confirmaret in fide resurrectionis.

Præstitit id Petrus: undè jam non pro deliramento habebant, sed asseveranter dicebant: *Quòd surrexit Dominus verè, et apparuit Simoni*. Tantùm potuit testificatio Petri præ mulierum asseveratione!

MEDITATIO VII.

Apparet euntibus in Emmaüs.

PUNCTUM I.

Duo illi discipuli, tristitiâ et timore affecti ob eam quæ circa Christum acciderant, secesserunt Jerosolymâ, solatium aliundè quærentes. Non est idcirco à consortio discipulorum Christi recedendum, propter adversa.

Adfuit autem illis Christus; tum pro sollicitudine suâ circa oves suas errantes; tum ut afflictis solatium afferret; tum, quia de ipso colloquebantur: *Ubi sunt duo vel tres congregati in nomine meo, ibi sum in medio eorum*.

Non agnoverunt illi Christum; quia fide nutabant, et quia nimiam tristitiâ tenebantur. Sæpè Deus adest tribulatis, quando ipsi non putant.

PUNCTUM II.

Christus suaviter discipulis se insinuat: *Qui sunt hi sermones quos confertis ad invicem, ambulantes, et estis tristes? Ex ipsis intelligere vult, quod alioqui novit. Ita delectatur talibus sermonibus de Deo, ut sibi repeti velit. Respondent autem de Jesu Nazareno, qui fuit... potens in opere et sermone coram Deo et omni populo*. Magnifica æstimatio, quæ consistit in quatuor circumstantiis: *Potens in opere et sermone,*